

Catalunya 'hollandesa'

Per molt poc. La Catalunya del Nord ha preferit el candidat socialista François Hollande per un punt de diferència. La raó sembla que és que els votants nord-catalans de l'FN no es van abstenir, sinó que van votar Sarkozy. Els partidaris de Le Pen s'esmolen les urpes amb vista a les legislatives del juny.

A la Catalunya del Nord, els resultats van ser molt més ajustats que no a l'estat francès. El nou president de la República –des d'aquest 15 de maig–, François Hollande, va guanyar amb un 50,59% dels vots del Departament dels Pirineus Orientals: només 3.000 vots el van fer guanyador a la divisió administrativa que abasta les comarques del Rosselló, el Capcir, l'Alta Cerdanya, la Fenolleda i el Vallespir.

Els lepenistes catalans voten Sarkozy. A l'estat francès, Sarkozy va eixir derrotat perquè l'FN de Marine Le Pen demanà el vot en blanc –o, en tot cas, l'abstenció–, però no va donar suport a qui ha estat president aquests darrers anys. La raó és que Le Pen preferia una derrota de la UMP de Sarkozy perquè aquest partit s'enfonsara i l'FN en traguera profit a les eleccions legislatives del juny.

PARTI SOCIALISTE

El president del Consell Regional del Llenguadoc-Rosselló, Christian Bourquin, és el líder del partit d'Hollande a la Catalunya del Nord.

En canvi, una anàlisi dels resultats a la Catalunya del Nord –i tenint molt en compte que l'abstenció fou pràcticament la mateixa en totes dues voltes– demostra que ací els ex-votants de Le Pen no feren gaire cas de les consignes de votar en blanc, abstenir-se i propiciar la derrota del marit de Carla Bruni: la translació de vots de l'FN a la UMP de Sarkozy hi és gairebé total.

Una comparació dels resultats de la primera i la segona rondes de les eleccions presidencials a la Catalunya del Nord (si s'analitzen les dades del Departament dels Pirineus Orientals) evidencien que Hollande hi guanyà –per poc– amb la suma dels vots de l'esquerra i, probablement, una majoria dels de Bayrou –en tot cas, més del terç previst per les enquestes–, mentre que Sarkozy va obtenir gairebé els mateixos que Hollande perquè aquells qui havien votat Le Pen el van triar com a segona opció –contra allò que havia aconsellat la líder de l'FN.

Si s'analitza amb detall, els vots d'Hollande a la primera volta (68.593) sumats als de la resta de candidats d'esquerra en aquella ronda (Melenchon, amb 33.739; Joly, amb 5.564; Poutou, amb 3.265; i Arthaud, amb 1.305) només sumen 112.466. Hollande va obtenir a la segona volta 127.625 vots, per la qual cosa la diferència de 15.000 vots ha de procedir dels centristes de Bayrou, que n'havien tret 16.608 a la primera, o dels votants de Marine Le Pen (64.007).

Aquesta última opció és més improbable, perquè en aquesta segona volta Sarkozy va obtenir 124.668 vots, i a la primera només n'havia assolit 66.870. Aquests 58.000 vots de diferència poden procedir també de Bayrou (16.608) però s'acosten molt als 64.007 de Le Pen: de fet, si se sumen els 5.112 vots en blanc recollits al Departament dels Pirineus Orientals i els 58.000 vots que ha guanyat de més Sarkozy sumen més

Un català al govern francès?

Manuel Valls (Barcelona, 1962) podria ser nou primer ministre de l'executiu francès, segons que es desprèn d'una enquesta dels diaris *Le Parisien* i *Aujourd'hui*, o ministre d'Interior, com diu que volen els càrrecs policíacs. A *Le Parisien* i *Aujourd'hui*, diaris de passat gaullista, Valls ha estat el més votat com a primer ministre, preferit pel 26% dels enquestats, molt més que Martine Aubry (19%) i Jean-Marc Ayrault (18%). Però entre els enquestats que reconeixen haver votat Hollande a la segona volta, aquest ordre s'inverteix i Valls és el menys votat (18%) per sota d'Ayrault (30%) i Aubry (28%).

Valls, que és batlle d'Évry, ha estat el cap de comunicació de la campanya electoral d'Hollande, i sembla tenir en Ayrault el màxim rival per a encapçalar l'executiu, perquè aquest ex-professor d'alemany pareix com un bon pont entre Hollande i Merkel en un moment que les decisions econòmiques d'Europa depenen de l'eix Berlín-París.

En canvi, si Valls fora nomenat ministre d'Interior, seria ben rebut pels cossos policíacs, segons que sembla, per la fermesa que ha demanat sempre en matèria de seguretat –i per la gestió que ha fet al seu ajuntament, un municipi de 52.000 habitants a la rodalia de París.

Manuel Valls, a totes les travesses del nou executiu.

de 63.000 –molt a prop d'aquests 64.000 electors que triaren l'FN el primer dia.

Tot i que les enquestes prèvies a la segona volta preveien que els votants del centrista Bayrou es repartirien en tres terços iguals per a votar Hollande, Sarkozy i abstenir-se, sembla més probable que –si més no a la Catalunya del Nord– hagen acabat decidint-se majoritàriament per Hollande, com Bayrou mateix, que va dir públicament que donaria el seu vot al líder socialista.

Les legislatives del juny. D'aquests resultats no se'n poden extreure conclusions definitives amb vista a les legislatives del 10 i el 17 de juny. Tradicionalment, el Front Nacional obté més percentatge de vots a les presidencials que a les legislatives, probablement pel feble reclam que ofereixen els líders locals de l'FN en comparació amb la tirada del líder estatal –ara Marine Le Pen, abans el seu pare.

La urgent resolució dels problemes interns de la UMP, que Sarkozy ja no vol liderar, serà el factor més important en aquesta nova trobada electoral. La consigna, ara, ha estat mantenir la cohesió fins haver superat els comicis d'aquí a menys d'un mes. En aquest segon assalt, el prestigi polític dels líders regionals de la UMP seran clau en la contesa.

Cal tenir en compte que els 577 diputats que s'elegeixen a les legislatives s'han d'enfrontar a un sistema uninominal de dues voltes: hi surt elegit aquell qui aconsegueix més del 50% a la primera volta; si això no passa, van a la segona volta els qui han obtingut més del 12,5%.

A la Catalunya del Nord, els líders de la UMP i el PS són ben coneguts, amb personalitats *sui generis* que sovint es desmarquen del partit estatal en aquells aspectes que afecten la llengua i el país. Així, el líder del PS i president del Con-

sell General del Llenguadoc-Rosselló, Christian Bourquin, va sorprendre recentment amb unes dures declaracions contra els qui treballen per les relacions transfrontereres amb la Catalunya del sud –unes manifestacions discordants amb un François Hollande partidari d'aprovar la Carta Europea de les Llengües. En canvi, ara que ha guanyat el PS, Bourquin ha declarat que faran “una enorme descentralització que, sense arribar a l'autonomia, donarà molt més poder a les regions”.

Per contra, el líder de la UMP a la Catalunya del Nord –i batlle d'Elna–, François Calvet, s'ha declarat defensor “d'un estat federal europeu on els catalans serem unificats” –una visió federalista totalment antagònica a la que fins ara havia practicat i impulsat el partit de Sarkozy.

El de l'FN, Louis Aliot, és el company sentimental de Marine Le Pen i conseller regional del Llenguadoc-Rosselló. Ha estat nomenat portaveu del seu partit a les eleccions legislatives i això li donarà encara més rellevància. Tanmateix, Aliot no és percebut com un polític local, com els de la resta de formacions. La setmana passada, segons *El Punt - Avui*, Aliot va denunciar que a la casa que comparteix amb Le Pen a Millars (Rosselló) havia rebut una carta amb una fotografia d'un peu aixafant un símbol nazi (potser la famosa fotografia de l'espardenya i l'esvàstica esquerdada de Pere Català i Pic?) amb una nota que deia, entre més coses, “no teniu el monopoli de la bandera ni del patriotisme ni del poble” i que Le Pen no té “res a fer a Millars”.

D'aquí a les legislatives, l'FN pensa transformar-se en el Moviment Blau Marine i forjar una nova imatge de respectabilitat que malda per deixar en segon terme la xenofòbia, el racisme i els trets d'extrema dreta que són marca de la casa des que es va fundar. De l'habilitat dels altres partits a traure la careta al nou feixisme, en dependran els resultats. Però també de la fermesa, especialment de la UMP, per a diferenciar-se del discurs xenòfob i marcar distàncies amb Le Pen, a l'inrevés d'allò que va fer Sarkozy les setmanes prèvies a la segona volta de les presidencials.

Alex Milian